

Tập làm văn lớp 5: Tả người ông đáng kính của em (Dàn ý + 17 Mẫu)

Dàn ý tả ông của em

1. Mở bài

Trong gia đình người em gần gũi và quý mến nhất là ông nội.

2. Thân bài

* Tả hình dáng

- Ông gần 80 tuổi, người ông hơi gầy nhưng còn nhanh nhẹn, trán cao, mắt còn tinh, răng rụng nhiều.
- Ông ăn mặc giản dị, đọc sách báo mới đeo kính và đi bộ xa thường chống gậy.
- Ông tuy đã già nhưng mỗi buổi sáng vẫn thường xuyên tập thể dục để duy trì sức khỏe hàng ngày.

* Tả tính tình cùng hành động:

- Chăm lao động, chăm việc nhà, tích cực tham gia các công việc xã hội của địa phương, thương yêu và chăm sóc chu đáo.
- Ông thích chăm sóc cây cối và có thú vui là nuôi chim, những con chim của ông hót líu lo rất hay.
- Ông luôn hòa nhã đôn hậu được mọi người trong làng rất yêu mến quý trọng.
- Luôn chỉ bảo mọi người trong nhà những điều hay lẽ phải, đưa ra những lời khuyên với con cháu

3. Kết bài

- Em yêu quý ông và mong ông khỏe mạnh để sống chung với con cháu.
- Người ông luôn là tấm gương cho em luôn học hỏi và noi gương trong học tập, trong cuộc sống.
- Sau này lớn lên dù có đi đâu thì trong tâm trí của cháu ông là người ông đáng mến, hiền hậu và luôn yêu thương cháu.

Bài văn Tả ông của em

Tả ông của em - Mẫu 1

Gia đình là mái ấm hạnh phúc nhất của mỗi con người. Từ nhỏ, bố mẹ em thường xuyên đi công tác xa nhà nên ông là người gần gũi với em nhất. Ông là người mà em kính yêu nhất. Ông đã luôn yêu thương và chăm sóc cho em trong suốt quãng thời ấu thơ.

Ông em năm nay đã tròn tám mươi tuổi nhưng ông vẫn còn nhanh nhẹn lắm. Ông có dáng người gầy gầy. Khuôn mặt sạm lại với nhiều nếp nhăn của những ngày tháng khó khăn, vất vả mà ông đã đi qua trong cuộc đời mình. Khuôn mặt vuông vuông chữ điền, nước da sạm lại với nhiều chấm đồi mồi, đôi mắt lại đầy những vết chân chim, vậy mà ông em trông vẫn đẹp lão lắm. Mái tóc ông đã bạc phơ theo màu của thời gian. Tuy tóc đã bạc nhưng mái đầu ấy luôn được ông cắt tỉa gọn gàng và chải ngược ra sau để lộ vầng trán cao cao, hằn in những dấu vết của tuổi già. Mỗi khi ông mặc chiếc áo bà ba màu xám, cùng với khuôn mặt hiền từ trông ông như ông bụt nhân đức bước ra từ những trang truyện cổ tích. Đôi mắt ông vẫn sáng trong như vì sao trên bầu trời, nhìn rõ được mọi vật xung quanh. Mỗi khi ông mỉm cười, đôi mắt ông dịu hiền khó tả, hàm răng bị mai một vì tuổi già cũng lộ ra. Hàm răng mất đi mấy chiếc nên cái miệng ông hơi móm mém khi nói, khi cười. Tôi rất thích đôi bàn tay của ông. Đôi bàn tay của ông tuy đã yếu, những đường gân tay nổi hẳn lên nhưng hằng ngày ông vẫn làm những việc nhỏ trong gia đình như chăm sóc cây cối, cho chim ăn.

Ông thường mặc trang phục rất giản dị. Ở nhà ông chỉ mặc áo sơ mi, áo phông cùng chiếc quần dài ống rộng, khi đi ra ngoài hay đến những dịp lễ quan trọng, ông lại khoác lên mình khi thì bộ quần áo ka-ki đậm màu, khi thì bộ com-lê trung tuổi khiến cho ông trở nên đầy uy thế. Ông em rất thích đọc sách, ngày ngày, ông đều đeo chiếc kính lão nhỏ, ngồi trước ban công đọc những cuốn sách về mọi lĩnh vực, vậy nên ông có một kho kiến thức sâu rộng. Bố mẹ em thường xuyên đi công tác xa nhà, chính ông là người hàng ngày đưa đón em đi học, dạy em học bài. Ông thường kể cho em nghe những câu chuyện về ngày xưa, về chiến tranh, về cuộc sống con người, những tập tục truyền thống. Giọng nói của ông rất ấm áp và hiền từ, mỗi lần nghe ông kể, em đều bị cuốn hút như chính mình đang là một nhân vật trong mỗi câu chuyện của ông vậy. Nhờ có những câu chuyện của ông mà em khôn lớn nên người. Ông em là một người tuyệt vời nhưng sương gió cuộc đời đã khiến ông dần dần yếu đi. Những cơn ho hàng đêm không ngừng làm dang dở giấc ngủ của ông. Nhìn ông như thế, em cảm thấy lòng mình thật xót xa.

Ông là người ông đáng kính nhất của em, em mong ông luôn khỏe mạnh sống thật lâu. Giờ đây, khi em có thể tự chăm sóc cho bản thân, nhưng em vẫn luôn khao khát được ông nâng niu, âu yếm trong lòng. Cả cuộc đời ông đã hi sinh hết mình vì con vì cháu. Thương ông, em hứa sẽ cố gắng học tập thật tốt để đền đáp tình yêu thương vô bờ bến mà ông dành cho em.

Tả ông của em - Mẫu 2

Trong gia đình, tôi yêu quý tất cả mọi người, nhưng người mà tôi yêu mến nhất, kính trọng nhất vẫn là ông ngoại. Bất cứ lúc nào, hình ảnh của ông cũng thật ngọt ngào trong trái tim tôi.

Ông tôi chưa già lắm đâu, chỉ khoảng bảy mươi thôi. Dáng ông tầm thước như bao cụ già khác. Khuôn mặt sạm lại với nhiều nếp nhăn của những ngày tháng khó khăn, vất vả. Gian khổ nhất là những năm tháng trong chiến trường miền Đông Nam Bộ xưa kia. Khuôn mặt vuông vuông chữ điền, nước da sạm lại với nhiều chấm đồi mồi, đuôi mắt lại đầy những vết chân chim; vậy mà ông tôi trông vẫn đẹp lão lắm. Đặc biệt là với tôi, ông quả thật đẹp. Hạnh phúc nhất là được nằm trong lòng ông, tay

vuốt ve chòm râu điểm bạc, ngược nhìn đôi mắt ấm áp, hiền từ của ông. Lúc đó tôi có cảm giác như đang ở trong truyện cổ tích, như có ông Bụt ở bên với bao phép màu tốt lành và đẹp đẽ.

Tôi rất thích nắm tay ông, được thấy hơi ấm nóng từ tay ông truyền sang, thật là khoan khoái. Bố mẹ đi làm suốt ngày, ông với tôi sao mà thân thiết thế. Giọng nói của ông trầm trầm và rất truyền cảm, bởi hồi trẻ ông đã là một cây” kịch nói nghiệp dư nổi tiếng của trung đoàn. Chính vì thế, ông ru hoặc kể chuyện, lũ cháu chúng tôi nghe, chỉ được một lúc là díp cả mắt lại. Ông tôi nhiều con cho nên cũng lắm cháu. Tôi chưa thấy ai yêu và quyến luyến với lũ cháu như ông. Ông thường thẳng thắn bộc bạch: Khi có cháu, lại thấy yêu cháu hơn con rất nhiều!”. Lũ chúng tôi cũng yêu quý và gắn bó với ông lắm. Nhất là tôi, thằng cháu “đích tôn” như ông vẫn triu mến gọi vậy.

Lại một bất ngờ nữa khiến các bạn khó tin, chính ông tôi chứ không phải ai khác trong gia đình này là người ngoại trợ chính. Đứng cạnh Ông, bà tôi trở nên vụng về, lúng túng, như bà thường tự nhận “Bà của cháu mỗ côi sớm nên việc bếp núc, nội trợ đoảng vị quá!”. Cứ sáng sớm, sau khi tập thể dục, luyện vài bài dưỡng sinh là ông lại xách giỏ đi chợ. Ông đam mê những tiếng chào mời, lời kì kèo qua lại của cái chợ nhỏ nằm tại khu chung cư của chúng tôi. Những thứ ông mua đều tươi rói, vừa ngon lại vừa đẹp mắt bởi nhiều màu sắc. Ông nấu nướng ngon lắm, mời các bạn đến nhà tôi mà xem, ông tôi sẽ trở tài nghệ tuyệt vời của mình để các bạn thưởng thức. Đồ có mà chê nổi.

Tôi còn quên chưa nói tới sự quan tâm đặc biệt nữa của ông mình về tình hình thời sự trong và ngoài nước. Không có chương trình thời sự nào của Truyền hình, của Đài Tiếng nói Việt Nam, của báo chí nào mà ông bỏ qua. Đã thế ông còn năng trao đổi với bạn bè, không gặp gỡ, không họp hành thì ông lại gọi điện thoại. Có lẽ, điện thoại của ông tôi chỉ để làm hai việc, hỏi thăm con cháu và bàn bạc về thời sự nóng hổi. Khi nói, ông tỏ ra say sưa, nhiệt tình như có bạn mình ở trước mặt vậy. Hầu hết các thông tin về thời sự, tôi được biết qua ông mình. Mĩ đánh I-rắc cũng khiến ông tôi buồn bực, phiền muộn vô cùng, làm cả nhà xót cả ruột.

Trong nhà tôi, ông thường coi vườn cây xanh trên tầng thượng là tài sản của mình. Trên đó có bao nhiêu là cây, là hoa. Thứ nào ngoài tên ra cũng đều có lí lịch riêng của nó. Nào là kỉ niệm ngày ở chiến trường về, ngày thăm Điện Biên Phủ, ngày sinh đứa cháu đầu,... Công ông tưới bón, chăm chút, bắt sâu, tạo nên vườn cây này.

Sinh nhật vừa rồi của tôi, ông tặng một chiếc kèn nhỏ xinh. Tôi tự mày mò và bây giờ đã thổi được bài “Nhạc rừng” mà ông yêu thích. Ông tôi tự hào lắm, cứ khoe khắp khu nhà về tài của cháu mình. Nhưng tôi hiểu không phải vậy, chẳng qua ông yêu tôi quá thôi!

Tôi yêu quý và kính mến ông rất nhiều và cũng biết ông yêu lại tôi như vậy. Ông là người hay là ông Bụt, tôi cũng không biết nữa.

“Cháu sẽ phải cố gắng nhiều để làm vui lòng ông, ông ơi!”. Tôi vẫn nhủ thầm như vậy.

Bài văn tả ông ngoại

Tả ông ngoại - Mẫu 1

Gia đình luôn là nơi mà ta nhận được tình yêu thương vô bờ bến. Em cũng vậy, trong gia đình, em luôn nhận biết bao tình yêu thương từ mọi người nhưng người em yêu quý nhất đó chính là ông ngoại của em.

Ông em năm nay đã gần tám mươi tuổi nhưng ông vẫn còn khỏe lắm. Ông có dáng người, hơi gầy do tuổi đã cao với một làn da hơi ngăm của một người con xuất thân từ miền biển đầy nắng, gió. Mái tóc ông giờ đã thưa, không còn dày như khi còn trẻ, điểm những sợi tóc trắng như cước. Khuôn mặt hiền từ, phúc hậu như ông tiên trong truyện cổ tích, khuôn mặt ấy hơi gầy gò, nhăn nheo những nếp nhăn xô lại vào nhau cùng những chấm đồi mồi do dấu hiệu của tuổi tác. Tuy vậy, đôi mắt ông vẫn sáng trong như vì sao trên bầu trời, nhìn rõ được mọi vật xung quanh. Hai gò má ông cao, cùng vàng trăn nhẵn nhụi tựa như hình ảnh của Bác Hồ kính yêu cũng hiền hậu như vậy. Đôi bàn tay của ông tuy đã yếu, những đường gân tay nổi hẳn lên

nhưng hằng ngày ông vẫn làm những việc nhỏ trong gia đình như chăm sóc cây cối, cho chim ăn.

Ông thường mặc trang phục rất giản dị. Ở nhà ông chỉ mặc áo sơ mi, áo phông cùng chiếc quần dài ống rộng, khi đi ra ngoài hay đến những dịp lễ quan trọng, ông lại khoác lên mình khi thì bộ quần áo màu đậm, khi thì bộ com-lê trung tuổi khiến cho ông trở nên đầy uy thế. Ông em rất thích đọc sách, ngày ngày, ông đều đeo chiếc kính lão nhỏ, ngồi trước ban công đọc những cuốn sách về mọi lĩnh vực, vậy nên ông là một kho kiến thức sâu rộng. Ông thường kể cho em nghe những câu chuyện về ngày xưa, về chiến tranh, về cuộc sống con người, những tập tục truyền thống, những lúc như vậy, em lại đắm chìm trong giọng nói ấm áp mà cũng có phần dõng dạc của ông.

Ông rất yêu thương em, ông luôn dạy dỗ, chỉ bảo em từng li từng tí, ông dạy em những bài học làm người sâu sắc, dạy em cách trở thành một con người tự lập. Những lúc rảnh rỗi, ông lại đưa em đi chơi, mua những thứ đồ ăn em thích, kể chuyện cho em nghe và lúc nào trên môi ông cũng nở nụ cười đầy hiền từ, ấm áp như ánh nắng mặt trời vậy.

Em rất yêu quý ông ngoại của em. Cả cuộc đời ông đã luôn hy sinh hết mình để con cháu có được ngày hôm nay. Ông luôn là một người ông với những đức tính tốt đẹp để em noi theo. Em mong ông sẽ luôn khỏe mạnh để mãi ở bên cạnh em.

Tả ông ngoại - Mẫu 2

Ông ngoại em là người mà em yêu mến nhất. Ông rất gần gũi và chăm nom trong cả quãng đời thơ ấu của em.

Ông em năm nay đã ngoài 70 tuổi. Ông có vóc người gầy gầy, nhưng đi lại vẫn còn nhanh nhẹn. Hằng ngày ông thường mặc bộ đồ bà ba màu xám trông rất sạch sẽ. Khi đi đâu thì ông mặc quần tây áo sơ mi. Khuôn mặt ông gầy gầy, xương xương vì ông phải trải qua bao nhọc nhằn, vất vả.

Tóc ông bạc gần hết, chải ngược ra sau để lộ vàng trán cao cao, hằn in nhiều nếp thời gian. Đôi mắt ông còn rất sáng. Mỗi tối ông thường xem tivi, chương trình thời sự. Răng của ông trắng đều nhưng đã rụng mấy cái làm cho cái miệng ông móm mém nhưng mỗi khi ông cười nghe mới thật sảng khoái và hào sảng làm sao.

Đôi bàn tay xương xương và rám nắng của ông minh chứng một điều ông đã phải trải qua những tháng ngày vất vả để nuôi con cháu. Thế nhưng, hiện giờ đôi bàn tay ấy vẫn còn nhanh nhẹn. Mỗi buổi chiều ông thường xách nước tưới cây cảnh và chăm sóc cây, đó là một thói quen mà ông không thể bỏ được. Vườn cây của ông mùa nào quả nấy. Mỗi lần về thăm ngoại, chúng em tha hồ hái ăn mà không hề bị rầy la.

Ông em luôn quan tâm đến con, cháu. Ông nhắc nhở từng li, từng tí, ông dạy chúng em biết yêu thương và quan tâm đến mọi người xung quanh. Ông đối xử tốt với những người trong xóm nên ai cũng quý ông. Thương ông, em mong ông khỏe mạnh sống thật lâu. Ông như bóng mát của cây đa để cho con cháu làm chỗ dựa và phấn đấu vươn lên trong học tập và trong cuộc sống.

Tả ông ngoại - Mẫu 3

Điều tuyệt vời nhất với em mỗi kì nghỉ hè là được về quê thăm ông ngoại. Năm nào cũng vậy, bố mẹ đều cho em về quê thăm ông dịp nghỉ hè. Một tháng được hưởng trọn vẹn tình yêu thương và sự quan tâm, chăm sóc chu đáo của ông là một món quà có ý nghĩa rất lớn với em. Không có gì ngạc nhiên khi ông là người em yêu quý và kính trọng nhất trong gia đình.

Ông ngoại em năm nay đã 83 tuổi rồi. Những nếp nhăn trên mặt cứ ngày một nhiều nhưng chúng chẳng thể giảm đi sự hiền dịu trong nụ cười của ông. Ông em rụng gần hết răng rồi nhưng vẫn còn rất mê ăn trầu nên đi đâu ông cũng mang theo mình chiếc cối gỗ giã trầu. Em rất thích mùi thơm từ mùi gỗ quện lẫn với mùi trầu cay. Thứ mùi vị đặc biệt ấy đã đi vào giấc ngủ của em từ rất lâu rồi, giờ nó quen thuộc với em lắm.

Ở cái tuổi này rồi, tóc ông em cũng bạc hết. Trông cái dáng đi chầm chậm của ông cạnh chiếc gậy tre và mái tóc bạc, em nghĩ ngay tới ông Bụt hiền từ trong các câu chuyện cổ tích. Tuổi cao sức yếu nhưng mắt ông em vẫn còn tinh tường lắm. Ông có thể đọc báo mỗi sáng mà không cần kính. Ông bảo em rằng, đôi mắt là thứ quý giá của con người, nó là cửa sổ tâm hồn, đừng làm hỏng nó.

Mỗi lần em học bài hay ngồi trước màn hình máy tính, ông đều căn dặn em nhớ để mắt được nghỉ ngơi. Đến giờ, các bạn của em biết bao đứa bị cận, ấy vậy mà mắt em vẫn rất tốt. Ông em có nuôi một em chim chích chòe nhỏ, em gọi nó là Ki. Nó hót rất hay. Mỗi khi ông đi đâu về, nó nhảy nhót, hót loạn cả lên, trông mà đáng yêu. Em cũng rất thích chó, ông em có một con chó ta rất khôn, tên nó là Vện. Vện cứ lèo đẹo theo ông em cả ngày, khi ở bàn uống nước, khi lại mon men theo ông ra vườn. Con Vện như là vệ sĩ cho ông em vậy.

Ông em có một vườn cây hoa quả sau nhà rất xanh tốt. Chị Lan của em rất thích ăn na, ông em trồng rất nhiều na trong vườn xem với những bụi chuối tây. Bác Bình thường trêu rằng, “trẻ trồng na, già trồng chuối” ông em trồng cả na cả chuối thì không phân biệt già hay trẻ! Ông em thường bảo rằng, ông già không ăn được thì còn các con các cháu, cứ trồng đầy để con để cháu ăn thì đi đâu mà thiệt.

Mọi người trong xóm ai cũng kính trọng ông, không chỉ ông là người cao tuổi mà bởi ông là người sống có chừng mực và gương mẫu. Ai mà vứt rác bừa bãi, ông em nhắc nhở ngay. Ông ngoại em là một người tuyệt vời như thế đấy. Em yêu ông vô cùng. Em rất mong ngóng đến hè để được về thăm ông và khoe với ông thành tích học tập của mình. Ước sao ông sống khỏe mạnh mãi với cháu như bây giờ, ông ơi.

Tả ông ngoại - Mẫu 4

Ai cũng có một mái ấm gia đình, ai cũng có người thân. Và người em yêu quý nhất trong gia đình là ông ngoại của em.

Ông em năm nay đã bảy mươi tám tuổi, tóc đã bạc trắng. Ông là một người giản dị, hiền từ. Ông có thân hình thon thả, đôi mắt hiền từ lúc nào cũng sẵn sàng chia sẻ với em về bất cứ vấn đề nào mà em không dám chia sẻ với bố mẹ, như là điểm

kém, bị mắng ở lớp hay đánh nhau với bạn. Đôi tay ông gầy gò vì đã có tuổi, nhưng ông rất khỏe, sáng nào ông cũng dậy sớm tập thể dục rồi ra quét vườn, nghe tiếng chim hót. Đối với ông, một buổi sáng như thế này là buổi tinh thần ông được thư thái nhất. Ông rất thích thư giãn vào buổi này bằng cách hưởng cái không khí trong lành mà thiên nhiên đã ban tặng. Như thường lệ, buổi sáng ông quét vườn và ăn sáng, buổi trưa ông đi dạo quanh nhà, buổi chiều ông phụ bà tôi làm các công việc nhà như dọn dẹp, cho mèo ăn, nấu cơm. Mặc dù làm nhiều như vậy nhưng ông luôn thấy thoải mái, lúc nào cũng tươi cười vui vẻ. Buổi tối, ông hay ngồi xem tivi hoặc đọc báo rồi ông khóa cửa đi ngủ. Những lúc rảnh, ông thường kể chuyện cho các cháu nghe, ông kể đủ loại truyện, nào là truyện dân gian, nào là truyện cười, chuyện hồi nhỏ của ông. Ông rất giỏi về địa chất, em còn nhớ, hồi tháng ba năm nay, ông được giải thưởng Hồ Chí Minh về địa chất. Ông còn là một họa sĩ, ông vẽ rất giỏi, những bức tranh nào em nhờ ông vẽ cũng được điểm chín và mười. Hồi nhỏ, ông học rất giỏi, lúc nào cũng xếp thứ nhất lớp. Ông học tất cả các môn.

Ông còn kể với em, hồi chiến tranh, ông phải chăm sóc từng miếng ăn, áo mặc cho bố em, bác em và cô em. Tất cả mọi người phải trốn dưới hầm, ở trên đây tiếng súng, bom nghe rất sợ. Hồi đó còn không có tivi để xem, chỉ đi học và mỗi khi loa phát thanh kêu có máy bay và giặc của Mỹ đến là mọi người lại ồ ạt xuống hầm để trốn. Ông rất thích đi du lịch, vì mỗi lần đi là ông lại thấy sảng khoái, được thư giãn. Vì vậy, mỗi lần nghỉ hè bố mẹ em đều tổ chức cho cả nhà đi du lịch biển, nhiều nhất là Đà Nẵng. Vẫn như ở nhà, ông thức dậy sớm vào buổi sáng và đi dạo, tập thể dục cùng với những người già khác và ông làm quen được với rất nhiều người. Buổi chiều ông ra tắm biển. Biển Đà Nẵng xanh và trong vắt như thủy tinh. Ông thường bơi ra xa, sau khi bơi được nhiều vòng, ông vào trong để chơi với các cháu, nhảy sóng với các cháu. Sau mỗi lần tắm biển, ông tôi, em tôi "thu hoạch" được rất nhiều vỏ sò, ốc và những con còn sống để mang về Hà Nội làm quà kỉ niệm cùng với chai nước biển và ít cát để nuôi chúng.

Em rất yêu ông, em chỉ mong ông sống được trăm tuổi, sống mãi với gia đình em và dù ông có đi đến phương trời nào đi chăng nữa thì hình ảnh của ông vẫn còn mãi trong tâm trí em, không bao giờ phai.

Tả ông ngoại - Mẫu 5

Mỗi lần về thăm ông, lòng tôi lại dâng trào một tình cảm yêu thương đặc biệt mà tôi chưa bao giờ khám phá được.

Ông ngoại tôi đã ngoài bảy mươi nhưng nhìn ông vẫn còn nhanh nhẹn lắm. Vóc dáng ông bây giờ khác hẳn với hồi ông còn là một chiến sĩ trẻ. Chắc hẳn đồng đội của ông ngày ấy khó mà tin được ông chính là anh Thu, một thanh niên xung phong được xếp vào hạng dẻo dai nhất toàn tiểu đội. Giờ đây, mái tóc xanh của ông đã bị thời gian chiếm đoạt, thay thế vào đó là một màu trắng như những đám mây hiền hòa.

Những tháng ngày phục vụ quê hương, gia đình đã để lại cho ông một làn da ngăm ngăm đen. Không chỉ có vậy, tuổi già đã đổi làn da mềm mại của ông với những nếp nhăn và vết đồi mồi trên bàn tay chai sạm ấy. Gương mặt hiền từ như một ông bụt trong truyện thần tiên thì có lẽ chẳng kẻ nào có thể lấy được của ông tôi cả. Đôi mắt ông luôn ánh lên một tia sáng ấm áp, dịu ngọt, sưởi ấm biết bao tim lầm lỗi.

Ông với nụ cười tinh khiết như những đóa hoa thơm mát đã tiếp thêm sức mạnh cho tôi vượt qua khó khăn. Từng bước đi thật dứt khoát, nhanh nhẹn giống hệt đức tính của ông, một người đầy nhiệt huyết. Ông có một vẻ giản dị, đầy phong cách của một người lao động chân chính, với bộ quần áo nâu và đôi dép cao su.

Đặc biệt thời còn trẻ, ông có năng khiếu hát nên cũng trở thành một gương mặt quen thuộc của đoàn diễn. Bà tôi lúc đó là một cô du kích xinh đẹp, đã có những cảm xúc đầu tiên khi nhìn thấy ông. Với giọng hát vàng của ông và một khuôn mặt khá bảnh trai, mà ông tôi đã trở thành một thanh niên tốt số. Dù đã sống hơn nửa đời người, nhưng ông vẫn chăm chỉ lắm. Nhất là về việc chăm sóc cây thì ông quả là một thiên tài. Chẳng thế mà khu vườn xinh xắn của ông lúc nào cũng tươi tốt do bàn tay khéo léo ấy chăm bón.

Ông sống có trước có sau nên ai có tính kèn kiệu, ỷ lại là ông ghét lắm. Biết điều đó, tôi luôn tránh xa những tính nết xấu để ông vui lòng. Ông luôn quan tâm đến việc

học hành của con cháu, mỗi lần tôi khoe điểm tốt là ông lại tặng tôi một cái hôn đầy tình cảm yêu quý.

Thời gian cứ trôi đi, tôi lưu luyến chia tay ông mà lòng còn vẫn vương nơi quê hương, có tình cảm triu mến của ông nồng nàn, tha thiết. Tôi mong ông luôn luôn khỏe mạnh là chỗ dựa tinh thần vững chắc cho con cháu.

Tả ông ngoại - Mẫu 6

Ông ngoại là người mà em yêu quý và kính trọng nhất trong gia đình của mình, ông của em tuy hơi nghiêm khắc trong cách giáo dục các con, các cháu nhưng ông lại là một người hiền hậu, quan tâm đến mọi người hơn ai hết. Ông không bộc lộ những tình cảm, sự yêu thương ra bên ngoài nhưng tất cả các thành viên trong gia đình đều có thể cảm nhận được sự ấm áp, trì mến nơi ông.

Mẹ em là con út trong gia đình năm anh chị em gái, để nuôi nấng và giáo dục năm người con thì ông bà của em cũng đã rất vất vả, đặc biệt là ông ngoại của em. Vì ông là trụ cột của gia đình nên mọi việc nặng nhọc đều một tay ông đảm đương, ông cũng từng làm rất nhiều công việc nặng nhọc để đảm bảo cuộc sống của các con. Ông ngoại em từng là một người lính nên ông thường nghiêm khắc với các con, muốn giáo dục các con trong một kỷ luật nhất định của gia đình, chỉ mong các con có thể trưởng thành và trở thành những người tốt.

Năm mười tám tuổi thì ông ngoại của em đã xung phong lên đường kháng chiến chống giặc ngoại xâm, đòi lại tự do, độc lập của dân tộc Việt Nam, ông đã có mười năm chiến đấu ngoài chiến trường, những vết thương do chiến tranh để lại vẫn còn để lại vết tích trên thân thể của ông, mà mỗi khi trái gió trở trời thì cơ thể của ông lại đau nhức. Đối với em, ông ngoại là một người anh hùng thực sự, ông dám đương đầu với mọi hiểm nguy, thậm chí là sự hi sinh, nhưng ông đã không hề lùi bước vì lý tưởng cứu nước đầy cao cả, thiêng liêng của mình. em yêu ông ngoại em nhất trên đời.

Tả ông ngoại - Mẫu 7

Những kỉ niệm về ông ngoại sẽ không bao giờ xóa nhòa trong tâm trí em, hình ảnh người ông cần mẫn, nhẹ nhàng, hết lòng vì con vì cháu mà mỗi lần nhớ lại, được nhắc lại là em không sao cầm được nước mắt.

Em thương ông rất nhiều, ông ngoại em đã mất khi em học lớp 3. Ông em từ khuôn mặt đã hiện lên đầy đủ những nét hiền từ, mái tóc ông đã bạc màu, làn da rám nắng vì sương, đã nhăn nheo cả, nụ cười của ông rất phúc hậu. Các cụ bô lão trong làng ai cũng quý mến và khâm phục ông, họ nói khi là một người lính ông đã là một người lính rất cừ khôi, dũng cảm bất chấp tính mạng chiến đấu vì độc lập Tổ quốc nhưng không may, khi hòa bình lập lại, hòa bình đất nước có sự đóng góp của ông, cả thanh xuân, cả tuổi trẻ, chỉ vài năm sau đó ông trở thành gà trống nuôi con, sợ các con thiệt thòi khi có mẹ kế, ông nhất quyết không đi bước nữa, mặc bao lời khuyên nhủ của mọi người. Hàng ngày ông chỉ biết làm lụng vất vả để lo cho cuộc sống của đàn con 6 đứa con, không để đứa nào đói rách và ai cũng được học hành đoàng hoàng và thành đạt. Bởi vậy, mẹ và các bác, các dì ai cũng thương yêu ông vô bờ bến. Ông là một người lính nên ông rất thích kể những câu chuyện chiến tranh. Ông kể cho chúng tôi nghe rất nhiều những câu chuyện về ông và những người bạn lính chiến của ông. Chúng tôi thấy cảm động và biết ơn rất nhiều.

Hàng ngày ông đều chỉ có thú vui với con cháu, rồi trồng rau sạch, quả sạch, nuôi gà lấy trứng cũng chỉ để dành cho các con các cháu. Thi thoảng ông mới dành chút thời gian đi đánh cờ với các ông bà trong hội phụ lão. Ông biết rất nhiều thơ văn cách mạng và hay đọc cho chúng tôi nghe, ông còn hay kể về bà ngoại với những lời lẽ trân trọng và giàu tình cảm nhất, điều đó khiến chúng tôi cảm động rất nhiều.

Những kỉ niệm về ông sẽ là những kỉ niệm mà em không bao giờ quên được, hình ảnh về một người ông rất hiền từ, dịu dàng và cần mẫn sẽ luôn sống mãi trong trái tim em.

Tả ông ngoại - Mẫu 8

Cứ đến dịp nghỉ hè, bố mẹ lại cho tôi về quê ngoại chơi. Bước vào trong nhà, một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên và kèm theo một cái xoa đầu: “Ồi! Đứa cháu

yêu của ông đã về, năm nay kết quả học tập của cháu thế nào, có tốt không?” Đó chính là giọng nói của ông ngoại tôi đấy và cũng là người mà tôi yêu quý nhất trong nhà.

Năm nay, ông tôi đã chín mươi hai tuổi rồi nhưng vẫn còn minh mẫn. Ông không còn khỏe mạnh như xưa nữa mà gầy hắc đi. Khuôn mặt in sâu những nếp nhăn vất vả. Đôi mắt đã mờ đục, không còn được tinh nữa nên mỗi khi đọc báo thì phải đeo kính, nhưng đôi mắt ấy luôn luôn nhìn tôi với một vẻ trìu mến, hiền từ.

Mái tóc ông bạc trắng như cước làm ông giống như một ông bụt có tấm lòng nhân hậu trong những câu chuyện cổ tích bước ra vậy. Đôi bàn tay gầy gầy xương xương, rám nắng, luôn run run mỗi khi làm việc. Nước da của ông không còn hồng hào nữa mà đen sạm đi vì nắng. Răng của ông đã rụng nhiều nhưng nhờ đeo thêm hàm răng giả nên nụ cười vẫn còn tươi.

Ông ăn mặc rất giản dị, với những bộ quần áo được may bằng vải thô màu sáng và đi đôi dép cao su màu nâu của bộ đội. Vào những buổi sớm, khi mặt trời bắt đầu từ từ nhô lên sau những dãy núi, màn sương trắng mỏng của ban đêm còn chưa tan hết, ông tỉnh dậy và cũng là người dậy sớm nhất nhà. Ra sân, ông hít căng lồng ngực tận hưởng không khí trong lành dễ chịu của buổi sáng.

Năm nay, tuổi của ông đã cao mà vẫn dậy sớm để tập thể dục. Nhìn động tác ông xoay người, cúi xuống thì mới thấy hồi còn trẻ ông rất dẻo dai và nhanh nhẹn làm sao. Sau khi tập thể dục xong, ông thường làm bữa sáng cho cả nhà. Mặc dù năm nay ông đã chín mươi hai tuổi, nhưng ông vẫn rất chăm chỉ. Ông rất tích cực tham gia các hoạt động xã hội và các chương trình của nhà văn hóa đề ra.

Có một lần ông nói với tôi rằng: “Từ hồi còn nhỏ ông đã là một cậu bé rất yêu quý thiên nhiên”. Cho nên ông rất thích trồng cây, chăm sóc cây cảnh những chú sâu tinh nghịch nào mà đến quấy phá khu vườn của ông là ông đi bắt ngay rồi lấy nước đi tưới cho cây. Cứ mỗi khi rảnh rỗi là ông lại ngồi vót tre hoặc đi cho gà ăn. Vào những buổi trưa hè nóng bức, ông thường mắc võng nằm nghe đài phát thanh, tay phe phẩy chiếc quạt nan.

Vào những đêm trăng, ông thường lấy cái ghế mây trong nhà ra hiên ngồi kể chuyện cổ tích cho tôi và một vài đứa trẻ con trong làng. Con cháu nhà mình mà có làm điều gì sai trái thì ông không hề quát mắng, trách móc mà nhẹ nhàng ôn tồn giảng giải, khuyên bảo. Ông rất nhiệt tình khi hàng xóm nhờ một việc gì đó nên mọi người trong làng ai cũng kính trọng và quý mến ông.

Mọi người ai ai cũng chúc thọ cho ông nhưng riêng tôi, tôi sẽ cố gắng học hành chăm chỉ, ngoan ngoãn để làm ông vui lòng, sống lâu trăm tuổi. Tôi rất yêu quý và kính trọng người ông của mình...

Bài văn tả ông nội

Tả ông nội - Mẫu 1

Được sinh ra trên cuộc đời này tôi đã thấy rất hạnh phúc rồi, nhưng được những người sinh ra mình quan tâm chăm sóc mình thì thôi càng cảm thấy yêu cuộc sống này biết bao. Và tôi muốn cho cả thế giới này biết rằng tôi rất hạnh phúc. Đặc biệt ngoài sự yêu thương của cha mẹ, anh chị em trong gia đình thì tôi còn được sự yêu mến của ông nội tôi. Ông như một tấm gương sáng để tôi noi theo về phẩm chất và tích cách tuyệt vời ấy.

Ông có một khuôn mặt rất đẹp theo như nhiều người nhận xét là như thế. Khuôn mặt của ông mang một vẻ đẹp rất riêng rất đàn ông và lịch lãm. Cũng chính vì vẻ đẹp ấy mà bà nội tôi đã phải lòng ông. Gò má hơi cao cộng thêm đôi môi đẹp và chiếc mồm rộng khiến cho ông tôi thật đẹp cả đến khi ông già đi như bây giờ mà tôi vẫn thấy được vẻ đẹp đó. Người ta nói đàn ông mồm rộng thì sang phải chăng ông tôi sang trọng lịch lãm nhờ cái mồm.

Ông tôi giờ đã chín mươi tuổi, ông vẫn hồng hào trông ông như một ông bụt, ông tiên trong truyện cổ tích chui ra. Mái tóc ông bạc phơ như sợi cước, từng mảnh trắng bạc phơ như màu của đám mây. Thỉnh thoảng có những sợi tóc lạc đàn phát phơ trước gió mềm như mây vậy. Dù già đi nhưng ông tôi vẫn rất khỏe ông vẫn đi lại bình thường, vẫn mang về cho tôi những món quà kẹo ngon ngọt của trẻ con. Mắt ông tinh lắm, tôi mới ít tuổi đầu mà đã cận trong khi ông tôi mắt sáng mở to tròn khi

nào mà bị ông dọa cho thì sợ phải biết. Ông rất hiền chả bao giờ chùng mắt với tôi, nhưng khi ông dọa ma thì nhìn đôi mắt to của ông hơi sợ. Ông tôi gầy lắm chỉ có bốn lăm cân thôi, nhìn thân hình ông chỉ còn có da bọc xương thế nhưng ông vẫn ngày ngày tập thể dục thường xuyên để giữ gìn sức khỏe.

Trên khuôn mặt ông còn có điểm nhấn là bộ râu. Ông tôi để râu trông thật hiền lành, bộ râu ấy cũng bạc phơ như mái tóc trông thật như phật sống. Đôi lông mày cũng chuyển sang màu trắng nhìn ông với mái tóc bộ râu đôi lông mày cùng nước da hồng hào ấy nhìn thật đẹp lão biết bao. Ông là một người liêm khiết nhất mà tôi từng thấy. Khi nhà nước tặng ông một mảnh đất trên thủ đô thì ông lại từ chối. Ai cũng bảo rằng ông rất liêm khiết nếu như ông nhận miếng đất ấy thì bây giờ con cháu có thể sung sướng trên Hà Nội rồi. Bởi dẫu gì có một mảnh đất trên thủ đô cũng rất có giá. Thế nhưng ông nhất định không nhận, ông quả thật là liêm khiết hết mức. Và điều đó rất đáng để tôi học tập và noi theo. Mỗi khi buồn tôi thường đến bên ông để vuốt ve mái tóc bạc trắng ấy, vuốt râu của ông và nghe giọng cười khanh khách giòn giã của nội.

Những nét đẹp trên khuôn mặt nội hay vẻ đẹp tâm hồn đều làm cho tôi thấy yêu quý và khâm phục trân trọng nội tôi nhiều hơn.

Tả ông nội - Mẫu 2

Người thân trong gia đình, mỗi người đều có một vị trí quan trọng trong lòng em. Cha mẹ là người sinh em ra và nuôi em khôn lớn thành người. Còn những người thân khác trong gia đình thì luôn yêu thương và chăm sóc cho em. Có lẽ trong tất cả, ông nội là người em thân thiết và yêu kính nhất.

Ông nội em là một người hiền từ. Từ những ngày còn bé cho đến tận bây giờ, em vẫn nhớ thói quen xoa đầu và nở một nụ cười hiền hậu mỗi lần em làm được việc tốt khiến ông vui vẻ. Giọng nói của ông rất ấm áp và hiền từ, giống như của những ông Bụt bước ra từ trong thế giới cổ tích vậy.

Em rất thích được nằm nghe ông kể chuyện, mỗi lần như thế, em như được trở về với thế giới của ngày xưa – thế giới của những cô gái hiền lành, những chàng trai

chăm chỉ, chất phác, ở htrong và nhắc em phải luôn nhớ chúng. Nhờ có những câu chuyện của ông mà em khôn lớn nên người.

Ông nội em tuổi đã xế chiều, mái tóc đã bạc đi rất nhiều nhưng ông vẫn còn minh mẫn lắm. Mỗi sáng, ông đều dậy sớm tập thể dục, tưới nước cho mấy chậu hoa phong lan quý của mình. Chiều chiều, ông lại đi dạo xung quanh chào hỏi hàng xóm láng giềng nên ai cũng rất yêu quý ông.

Ông rất thích chơi cờ và đọc báo. Những buổi chiều chủ nhật, em đều theo ông ra lũy tre của làng, xem ông chơi cờ với mọi người. Đôi tay gầy ốm những vết đồi mồi cầm quân cờ đi vô cùng chuẩn xác. Ông chơi cờ hay lắm, ai cũng thích xem. Mỗi lần ông chơi là xung quanh vô số người chen chúc ồn ào.

Ông là một người tuyệt vời nhưng thời gian đang dần khiến ông yếu đi. Những cơn ho hằng đêm không ngừng làm dang dở giấc ngủ của ông. Những viên thuốc Tây mỗi ngày khiến ông thêm gầy đi rõ rệt. Em thương ông lắm, bởi vậy em luôn cố gắng học thật tốt và ngoan ngoãn để khiến ông không phải phiền lòng.

Em rất yêu kính ông nội em. Em mong một ngày nào đó, ông sẽ khỏe mạnh hơn và tiếp tục những thói quen của mình, những đêm hè lại kể chuyện cổ tích cho em nghe như thuở ấu thơ.

Tả ông nội - Mẫu 3

Nhà em khá đông người, ai em cũng yêu quý và kính trọng nhưng người em gần gũi, kính trọng hơn cả là ông nội của em.

Ông em năm nay đã gần tám mươi tuổi nhưng trông ông còn rất nhanh nhẹn. Người ông tầm thước, hơi gầy, da dẻ vẫn hồng hào. Đầu ông còn rất ít tóc, chỉ còn lơ thơ một vài sợi tóc bạc trắng như cước. Vàng trán ông cao, hằn sâu những nếp nhăn. Đôi mắt còn tinh nhanh ẩn dưới cặp lông mày đã ngả bạc. Má xồm hơi hóp làm cho hai gò má nhô cao hẳn lên. Răng ông đã rụng nhiều nhưng nhờ lắp hàng răng giả nên nụ cười vẫn tươi tắn. Em thích nhất chòm râu của ông, mỗi lần được ngồi trong lòng ông, em ngước nhìn mãi những sợi râu trắng dài và thích được ông cho

vuốt râu. Hằng ngày, ông thường mặc bộ quần áo ta bằng loại vải mềm, màu sẫm, đi đôi dép nhựa đã mòn. Chỉ lúc đọc sách báo, ông mới đeo kính và khi nào phải đi ra ngoài, ông thường phải chống gậy.

Tuổi đã cao nhưng ông làm việc luôn chân luôn tay và thích tự tay làm mọi việc. Khi thì ông quét nhà, quét vườn; lúc vun gốc cho mấy cây trong vườn; khi lại tỉa cây, bắt sâu, tưới cây cảnh. Ông thường xuyên dành thời gian kiểm tra việc học của em, dạy em tập viết, tập làm tính, tập đọc diễn cảm,... Không chỉ vậy, ông còn dành thời gian tham gia công việc của phường như xây dựng tủ sách cho nhà văn hóa, ủng hộ đồng bào bị lũ lụt. Những lúc rảnh rỗi, ông nội em thường đọc sách báo, nằm võng ngoài hiên nghe đài hoặc xem vô tuyến. Em thích nhất là những đêm trăng sáng, chúng em thường ngồi quây quần bên ông nghe ông kể chuyện cổ tích thật hay và thú vị. Ông em là người rất hiền lành nhưng đối với con cháu, ông rất nghiêm khắc mỗi khi có ai mắc lỗi, ông thẳng thắn phê bình nhưng ông luôn nhẹ nhàng chỉ ra lỗi sai để cho chúng em sửa chữa. Đối với mọi người xung quanh, ông luôn chan hòa, đôn hậu nên ai cũng yêu mến. Bà con hàng xóm có điều gì xích mích đều nhờ ông giúp giải quyết.

Em rất yêu quý ông nội em, ông luôn là tấm gương sáng cho con cháu noi theo. Em mong ước ông sống thật khỏe mạnh, sống mãi bên em.

Tả ông nội - Mẫu 4

Trong gia đình, ngoài bố và mẹ thì ông nội là người mà em kính yêu nhất.

Năm nay ông đã bước vào tuổi bảy mươi, một độ tuổi mà người ta thường nói: “Nhân sinh thất thập cổ lai hy”. Em không hiểu hết ý nghĩa của câu nói ấy, nhưng em biết chắc chắn rằng tuổi ông đã già, một độ tuổi tương đối hiếm của người đời. Mái tóc ông đã bạc phơ, có lẽ ông đã tắm gội nước thời gian nhiều quá. Tuy tóc bạc nhưng mái đầu rất đẹp bởi ông luôn cắt tóc cao và chải gọn gàng. Mái tóc bạc phơ ấy rất hợp với khuôn mặt hiền từ của ông. Mỗi lúc ông mặc bộ bà ba màu xám, trông ông thật giống ông tiên nhân đức trong truyện cổ tích, ông tiên hay giả người phàm để thử lòng dạ con người, vẻ hiền từ, nhân hậu của ông không chỉ thể hiện

trên khuôn mặt mà còn hiện rõ trong ánh mắt. Đôi mắt ông không còn tinh anh nhưng ẩn trong đôi mắt ấy một cái gì đó khác lạ với nhiều người mà em thường gặp. Có lẽ đó là sự bao dung, rộng lượng, lòng nhân ái khôn cùng.

Mỗi khi ông mỉm cười, đôi mắt ông dịu hiền khó tả, hàm răng đã bị mai một bởi tuổi già cũng lộ ra. Hàm răng mất đi mấy chiếc nên cái miệng ông hơi móm mém khi nói, khi cười. Và nụ cười của ông cũng toát lên vẻ hiền từ, nhân hậu. Điều đáng chú ý nhất là đôi bàn tay ông - một đôi tay khéo léo. Bàn tay gầy gầy, xương xương và chai sần nhưng ông làm đâu ra đấy. Ông thường đan lát những đồ dùng bằng tre để bố mẹ em có cái sử dụng. Những lúc khỏe, ông vun xới cây trồng, chăm bón từng cây con. Bởi vậy, cây trái trong vườn nhà ông em lúc nào cũng xanh tốt, sum sê.

Những ngày thơ ấu, em thường quấn quýt bên ông. Bố mẹ em đi làm xa, em ở nhà với ông, đôi ông kể chuyện, hát ru. Giọng nói của ông thật ấm, nó như một âm thanh không thể không vang vọng trong em. Em nhớ nhất từng lời kể chuyện ngọt ngào mà ông chậm rãi kể cho em nghe. Em lại nhớ từng thao tác làm việc của ông trong vườn nhà. Có lần em đã nói với ông khi chăm chú nhìn ông cần mẫn làm việc:

- Ông ơi, ông có “đôi tay vàng” đấy ạ!

Ông mỉm cười nhìn em, một nụ cười triu mến vô cùng.

Ông cứ cần mẫn làm việc, hết vun xới gốc cho cây này lại tỉa cành khô lá úa cho cây nọ. Rõ ràng, ông rất thích làm việc, ít muốn nghỉ ngơi. Tuy tuổi cao lại luôn làm trong vườn nhưng ông luôn quan tâm đến con cháu, ông nhắc nhở từng công việc làm của bố và mẹ em, ông quan tâm đến cái ăn và giấc ngủ của em, quan tâm đến cả việc học hành. Mỗi khi em đạt điểm mười, ông thật vui, thật hài lòng, ông thường dạy em những điều hay, lẽ phải, ông nhắc bố em cách “đối nhân xử thế”, cách sống với họ hàng, với bà con làng xóm. Ông luôn gần gũi với con cháu, gần gũi với láng giềng, coi trọng “tình làng nghĩa xóm”, luôn giúp đỡ những người nghèo, quan tâm đến người có hoàn cảnh khó khăn. Sự quan tâm ấy của ông đã làm ông không ngại khi tham gia công tác của Hội người cao tuổi, Hội khuyến học ở phường, ông

luôn dành những phần quà cho trẻ em nghèo, những phần thưởng cho những học sinh vượt khó học giỏi. Ai cũng nói ông đặc biệt quan tâm đến trẻ thơ.

Tấm lòng nhân hậu của ông đã làm cho tâm hồn em thêm phong phú, đã truyền thêm sức mạnh cho em để vững bước đi lên. Ông là chỗ dựa tinh thần cho em, chỗ dựa tinh thần cho cả gia đình. Nhờ có ông, gia đình em luôn vui vẻ và đầm ấm.

Em kính yêu ông vô hạn. Em quyết chăm ngoan, học giỏi, để sau này trở thành người “hiền tài” như sự mong đợi của ông.

Tả ông nội - Mẫu 5

Gia đình em có ba thế hệ với năm thành viên: ông bà nội, bố mẹ em và em. Em là thành viên nhỏ nhất nhà nên được quan tâm đặc biệt. Tuy được quan tâm đặc biệt nhưng em không bao giờ “tận dụng” điều đó để mà vòi vĩnh. Nếu bà nội là người trực tiếp chăm sóc em trong từng bữa ăn giấc ngủ thì ông nội lại là người lo cho việc học hành của em. Ông còn là “người bạn” tâm tình của em nữa đấy.

Năm nay, ông nội em sáu mươi lăm tuổi. Ông đã nghỉ hưu được năm năm rồi. Khi chưa nghỉ hưu, ông nội em là công nhân làm ở ga xe lửa Hà Nội. Dáng ông nội thấp. Da ông nội ngăm ngăm. Tóc nội bạc muối tiêu và hơi quần tự nhiên. Ông nội hiền lành và ít nói.

Ông nội hay làm thơ và làm thơ cũng rất hay. Những bài thơ của ông nội em làm thường được đăng trên các bản tin cơ quan của nội. Ông nội thường viết về những sự việc diễn ra trong cơ quan, trong cuộc sống đời thường hằng ngày. Lúc còn đi làm, nội em thường mặc bộ quần áo đồng phục màu xanh công nhân, đội chiếc mũ, đi đôi giày cũng màu xanh công nhân. Lúc ở nhà ông nội em thường mặc bộ sọc được cắt may rất khéo.

Tuy đã về hưu nhưng ông nội em vẫn giữ được thói quen như ngày còn đi làm. Hôm nào cũng vậy, nội em dậy sớm lắm. Hai ông cháu lên sàn thượng của khu tập thể để tập thể dục. Ăn sáng xong, bố hoặc mẹ đưa em đi học còn ông ngồi đọc báo hoặc

xem chương trình thời sự buổi sáng. Hôm nào, bố mẹ em đi công tác, ông nội đưa em đi học.

Thường vào buổi tối, ông nội em dạy cho em học bài. Ông nội đã nghỉ hưu nên có thời gian quan tâm đến việc học tập của em. Không hiểu bằng cách nào mà những kiến thức toán học ông nội học cách đây mấy chục năm mà nội em vẫn nhớ. Em có được kết quả học tập như ngày hôm nay, phần lớn là nhờ công của ông nội em đây.

Những lúc hai ông cháu ngồi ngắm trăng, ông thường kể cho em nghe về cuộc sống của nội. Nhà nghèo nên ông nội không được học tiếp nên đi công nhân để kiếm tiền phụ giúp gia đình. Ông nội còn kể cho em nghe sự vất vả của những ngày đầu ông nội xa nhà đi làm công nhân. Ông nội đúng là “người bạn” tâm tình của em. Khi có chuyện vui hay buồn ở trường, em thường kể cho ông nội em nghe. Điều kì diệu là chỉ ít lời động viên của ông là tất cả sự buồn phiền trong em đều tan biến hết.

Từ khi nghỉ hưu, ông nội em làm tổ trưởng tổ dân phố. Bà con ở khu tập thể cũng như tổ dân phố rất yêu quý và kính trọng ông nội của em vì ông nội em rất tốt bụng và luôn gương mẫu trong công việc của khu tập thể, của tổ dân phố.

Ông nội em là người ông vô cùng đáng kính trọng của em. Em yêu quý và biết ơn ông nội của em nhiều lắm. Em mong ước lớn lên em được như nội, luôn sống trong sự yêu thương và kính trọng của mọi người.

Tả ông nội - Mẫu 6

Gia đình tôi gồm có ông, bà, cha mẹ và hai chị em. Những người được gia đình kính trọng và yêu quý nhất vẫn là ông nội.

Ông nội tôi năm nay ngoài bảy mươi tuổi. Tuy vậy, dáng người ông trông thật khỏe mạnh. Chòm râu dài, trắng trông rất giống chòm râu của Bác Hồ. Mỗi lần ông bẻ bẻ Bi trên tay, bé cứ thích vuốt chòm râu của ông hoài. Mái tóc ông đã bạc trắng, nước da ông ngăm đen, nhăn nheo. Gương mặt hiền từ với cái nhìn triu mến trông ông thật phúc hậu.

Mỗi khi ông cười để lộ những chiếc răng trắng thưa thớt. Đôi tai ông dài và to như tai phật. Người ta thường nói: "Ai có đôi tai phật thì sống rất thọ". Không biết câu nói đó có đúng không, nhưng tôi mong đúng như vậy. Tuy tuổi cao nhưng bước đi của ông vẫn nhanh nhẹn. Tối tối ông đi ngủ sớm và dậy vào lúc năm giờ sáng để tập thể dục dưỡng sinh.

Ông tôi rất thích trồng cây. Những loại cây ông trồng luôn nở hoa quanh năm. Mùa nào thì hoa ấy. Tháng giêng hoa đào, tháng năm có hoa cẩm tú cầu. Tháng sáu, tháng bảy - mùa hoa sen nở với sắc hồng dịu dàng. Vào thu thì hoa cúc vàng tươi, cúc đại đóa. Đông đến là những loài hoa của xứ lạnh mà ông phải tốn nhiều công chăm sóc mới ra hoa đẹp được.

Đặc biệt là thú vui trồng lan của ông có thể kể đến như lan Tai Châu sắc tím, Bạch Ngọc trắng muốt, kiêu sa, rồi lan sao rồi hoa lan sắc vàng và nhiều giống lan rừng em không nhớ tên nữa. Bên phía hàng rào là vài bụi hồng cổ Sapa dịu dàng mà đài các. Cứ mỗi dịp xuân về, cây cối đâm chồi nảy lộc, hoa nở từng chùm đủ màu sắc sắc sỡ, chim chóc cũng bay về nhảy nhót trên cành làm cho khu vườn trở nên đẹp đẽ, rộn ràng.

Khi rảnh rỗi, ông thường kể chuyện cho chúng tôi nghe, mỗi câu chuyện ông kể thường lôi cuốn chúng tôi vào những giấc mơ tuyệt đẹp. Đối với hàng xóm, ông đối xử rất tốt, khi gia đình ai có chuyện gì ông đều đến hỏi thăm và động viên ân cần, vì vậy mọi người trong khu phố đều rất kính trọng ông.

Tuy đã già, nhưng ông rất thương con quý cháu, cởi mở và hòa thuận với mọi người. Tôi mong ước rằng ông luôn khỏe mạnh để sống lâu và tôi sẽ cố học giỏi để ông vui lòng.

Tả ông nội - Mẫu 7

Gia đình em có 3 thế hệ nhưng cũng chỉ có 3 thành viên: ông bà nội, bố mẹ em và em. Em là thành viên nhỏ nhất nhà nên được quan tâm đặc biệt. Tuy được quan tâm đặc biệt nhưng em không bao giờ “tận dụng” điều đó để mà vòi vĩnh. Nếu bà nội

là người trực tiếp chăm sóc em trong từng bữa ăn giấc ngủ thì ông nội lại là người lo cho việc học hành của em. Ông còn là “người bạn” tâm tình của em nữa đấy.

Năm nay, ông nội em 65 tuổi. Ông đã nghỉ hưu được 5 năm rồi. Khi chưa nghỉ hưu, ông nội em là công nhân làm ở ga xe lửa Hà Nội. Dáng ông nội thấp, mọi người thường trêu ông em vào dạng “thấp bé, nhẹ cân”. Da ông nội ngăm ngăm. Tóc nội bạc muối tiêu và hơi quăn tự nhiên. Ông nội hiền lành, ít nói. Ông nội hay làm thơ và làm thơ cũng rất hay. Những bài thơ của ông nội em làm thường được đăng trên các bản tin cơ quan của nội. Ông nội thường viết về những sự việc diễn ra trong cơ quan, trong cuộc sống đời thường hằng ngày. Lúc còn đi làm, nội em thường mặc bộ quần áo đồng phục màu xanh công nhân, đội chiếc mũ, đi đôi giày cũng màu xanh công nhân. Lúc ở nhà ông nội em thường mặc bộ pyjama sọc được cắt may rất khéo.

Tuy đã về hưu nhưng ông nội em vẫn giữ được thói quen như ngày còn đi làm. Hôm nào cũng vậy, nội em dậy sớm lắm. Hai ông cháu lên sàn thượng của khu tập thể để tập thể dục. Ăn sáng xong, bố hoặc mẹ đưa em đi học còn ông ngồi đọc báo hoặc xem chương trình thời sự buổi sáng. Hôm nào, bố mẹ em đi công tác, ông nội đưa em đi học. Thường vào buổi tối, ông nội em dạy cho em học bài. Ông nội đã nghỉ hưu nên có thời gian quan tâm đến việc học tập của em. Không hiểu bằng cách nào mà những kiến thức toán học ông nội học cách đây mấy chục năm mà nội em vẫn nhớ. Em có được kết quả học tập như ngày hôm nay, phần lớn là nhờ công của ông nội em đây.

Những lúc hai ông cháu ngồi ngắm trăng, ông thường kể cho em nghe về cuộc sống của nội. Nhà nghèo nên ông nội không được học tiếp nên đi công nhân để kiếm tiền phụ giúp gia đình. Ông nội còn kể cho em nghe sự vất vả của những ngày đầu ông nội xa nhà đi làm công nhân.

Ông nội đúng là “người bạn” tâm tình của em. Khi có chuyện vui hay buồn ở trường, em thường kể cho ông nội em nghe. Điều kì diệu là chỉ ít lời động viên của ông là tất cả sự buồn phiền trong em đều tan biến hết.

Từ khi nghỉ hưu, ông nội em làm tổ trưởng tổ dân phố. Bà con ở khu tập thể cũng như tổ dân phố rất yêu quý và kính trọng ông nội của em vì ông nội em rất tốt bụng và luôn gương mẫu trong công việc của khu tập thể, của tổ dân phố.

Ông nội em là người ông vô cùng đáng kính trọng của em. Em yêu quý và biết ơn ông nội của em nhiều lắm. Em mong ước lớn lên em được như nội, luôn sống trong sự yêu thương và kính trọng của mọi người.